

BÖLÜM 1

Rochelle

Okul artık eskisi gibi değildi. Ön kapıda güvenlik görevlileri bekliyordu. Artık üniforma giymiyorduk. Yerler çöp doluydu, her yer leş gibiydi. Kimse, hiçbir şeyi umursamıyordu; ne yerleri, ne sınıfları, ne de kendilerini... Bunu biliyordum, çünkü onların düşüncelerini okuyordum. Eskiden, yani düşünce okuma yeteneğimi kontrol etmeyi öğrenmeden önce her şeyi duyardım. Neredeyse aklımı kaçıracaktım. Bir anda kafamın içini bitmek tükenmek bilmeyen sesler doldururdu.

Bir gün gerçekten çok yorgun düşmüştüm ve daha fazla dayanamıyordum. Bütün öğrenciler okuldaki toplantı salonundaydı. Salonun tam ortasında duruyordum ve kapıya doğru koşarak kaçmak zorunda kalmıştım. Okulun sınırlarını belirleyen ormanın içine varana kadar koşmayı sürdürmüştüm. Yapmak istediğim tek şey çılglık çılgılla bağırarak onlara çenelerini kapatmalarını söylemekti. Şimdi bile, duyduğum şeylerin bazıları beni çılgına çevirebiliyordu. İnsanlar öyle korkunç şeyler düşünebiliyorlardı ki... Hem de en iyi arkadaşları için bile.

Servis okulun bahçesine yanaştı. Diğerlerinin servisten inmelerini bekleyerek bir süre camdan dışarı baktım.

Bangır bangır müzik dinliyordum ve servisin boşaldığını fark etmedim bile. Şoförün, dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Ona baktığımı fark edince tek kaşını havaya kaldırdı. Muhtemelen acelesi vardı. Şimdilik işi bitmişti ve bara gitmek için sabırsızlanıyordu. Evet, henüz saat sabahın sekiziydi belki, ama artık hayat çok değişmişti. Artık kural diye bir şey yoktu.

“Hey, küçük hanım, servisten inmeyi düşünüyor musunuz?”

Kulaklıklarımı çıkardım ve CD çalarımı topladım. Bir yandan eşyalarımı çantama tıktırırken bir yandan da adamın kafasından geçenleri dinledim. *Hmm... Bu kız, şu Thalimar denen kız değil mi? Babası cinayetten hapisteydi. Ona bulaşmasam iyi olur... Yine de çok güzel...*

“Işın gücün yok mu senin?” diyerek adamın düşüncelerine bir son verdim ve çabucak servisten indim.

Diğerleri çoktan okula gelmişlerdi; Ethan, Matt ve Isabel. Yeraltından döndüklerinden beri sıkı bir arkadaş grubu kurmuşlardı. Her ne yaşadılarsa, sanki aralarında çok özel bir bağ oluşmuştu. Hem de çok güçlü bir bağ. Artık Matt ile birlikte olmadığım ve arkadaşım Dillon da kaybolduğu için kimsem kalmamıştı. Neriah denen o kız bile zamanının büyük bir kısmını onlarla geçiriyordu.

Merdivenlerden indim ve güvenlik görevlilerinin çantamı kontrol etmelerini bekledim. Görevli bana ceplerimi boşalttırdı. Ben bununla uğraşırken Matt bana doğru baktı. İçime büyük bir sıkıntı girdi. Yaptıklarım yüzünden bana

hâlâ kızgın olabilir miydi? O bir zamanlar beni seviyordu. Bense Marduke'nin intikam planlarının bir parçası olarak onu seviyormuşum gibi davranmışım. Binlerce kez özür dilememin bir şeyleri değiştireceğini bilsem hiç düşünmez, bunu yapardım.

Ethan, Matt'in nereye baktığını anlamak için dönünce beni gördü. Bakışlarımız bir saniyeliğine keşişti. O anda bütün dikkatim dağıldı ve içimi tuhaf bir his sardı. Ne zaman Ethan'ın yakınlarında olsam böyle oluyordu. Ethan'ın düşünceleri zihnime üşüştü. İlk tanıştığımız günü hatırlıyordu. O zamanlar Matt ile çıkmaya başlamamışım ve Ethan ile aramızda bir şeyler olduğunu hissediyordum. Ve ben bu muhteşem şeyi yok etmek zorunda kaldım. En azından artık Koruyucu'da olduğum için böyle şeyler yapmak zorunda değildim. Yapmam gereken en zor şey, insanların güvenini yeniden kazanmak olacaktı. Hepsinin ne düşündüğünü çok iyi biliyordum; bir haine nasıl güvenirlerdi ki? Bana inanan tek kişi Arkarian'dı. Hayatımda onun kadar anlayışlı ve iyi kalpli birini tanımamışım. Isabel gerçekten çok şanslı biriydi.

Bir an aklımdan yanlarına gidip oturmak geçti; fakat bugüne kadar yalnızca kötü taraflarıma şahit olmuşlarken, onlardan bana güvenmelerini nasıl bekleyebilirdim ki? Ama yine de kendi kendime bunun çok basit olduğunu, tek yapmam gereken şeyin yanlarına gitmek olduğunu söyledim.

Fakat bir şeyler beni durdurdu. Vazgeçtiğimi görünce bakışlarında bir rahatlık belirdi sanki. Belki de onların

düşüncelerini dinlemeliydim. Ama hayır! Bu onların özel hayatlarına tecavüz etmek olurdu ve böyle bir şeyi, böyle bir amaçla asla yapmayacaktım. Hem sonuçta bu insanları tanıtmıyor değilim ki. Matt ile bir süre çıkmıştık. O zaman neden iki kere düşünmeden ufacık bir harekette dahi bulunamıyordum? İhtiyacım olan tek şey biraz cesaretti. Çabucak etrafıma bir göz attım: Kimse bakmıyordu. Isabel bile. Kafasını önündeki deftere gömmüş, Ethan'a bir şeyler gösteriyordu. Onlara doğru bir adım attım. Pekâlâ, bu kadarı çok zor olmamıştı. Sonra bir adım, bir adım daha attım. “Doğal ol,” dedim kendi kendime. Artık çok yaklaşmıştım. Aralarında konuştuğularımı duyabiliyordum.

“Selam,” dedi Isabel, kafasını kaldırarak.

“Merhaba,” diye karşılık verdim.

Matt kafasını çevirdi.

Dudaklarım kuruyordu. Güçlkle yutkundum.

Ethan kalkıp yanıma geldi ve beni kolumdan tutup kenara çekti. Sanki kalbim, bir çift tuhaf bacağın üzerinde, karnımdan boğazıma doğru tırmanmaya çalışıyor gibi, komik bir his yayıldı içime.

“Biliyorsun,” dedi, “yanımıza gelmen pek iyi bir fikir değil.”

“Anlamadım?”

“Hepimizin bir arada dolaşması, şüpheleri üzerimize çekebilir.”

“Ya?.. Şey, evet, haklısın. Yanınıza oturmuyacaktım. Ben... ben yalnızca Dillon'ı arıyordum.”

Ethan kaskatı kesildi. Tuhaf bir tepkiydi doğrusu. İçgüdüsel olarak zihnimi Ethan'ın düşüncelerine açtım. Ne yaptığımı anladı. Gözlerini kıstı ve buz gibi bakışlarını suratıma dikti. Aman ne güzel! Kafamı duvarlara vursam yeriydi. Her meraklandığımda düşüncelerini okuduğumu düşünürlerse bana nasıl güvenilebilirlerdi ki?

“Ethan, özür dilerim. İstemedem...”

“İstemedem mi düşüncelerimi okudun? Yoksa istemedem mi bunu bu kadar belli ettin?”

“Ethan bu hiç adil değil.”

“Öyle mi?” Kafasını salladı ve yavaşça arkasını döndü.

Açıklamaya çalıştım. “Güçlerimizi kontrol etmenin bazen ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

Yavaşça tekrar bana döndü. “Bak, Dillon'ın daha ne kadar uzakta olacağını bilmiyorum. Dillon, Koruyucu'dan biri olarak bize katılacak. Aynı senin gibi. Şu anda eğitimden geçiyor. Ama duyduğuma göre çok çabuk ilerleme kaydediyormuş. Yani çok yakında pençelerini geçirebileceğin biri olacak.”

Neden bahsediyordu? Sanki ben Dillon ile ilgilenirmişim gibi! Ethan'ın dünyadan haberi yoktu. Yine de ilginç bir haber vermişti. Dillon'ın Düzen'in bir üyesi olduğuna dair birtakım şüphelerim hep olmuştu zaten. Fakat Mar- duke için çalıştığım onca zaman boyunca kimliklerimiz birbirimizden gizli tutulmuştu.

Bay Carter gelip bir şeyler söyledi, ama ne dediğini hiç dinlemedim.

Ethan da benim gibi onu dinlememişti. “Bir şey mi söylediniz efendim?”

Bay Carter dudak büktü ve bana kalırsa bu hareketi bana yönelikti. Ethan, Bay Carter’ın ondan nefret ettiğini sanıyordu, ama aslında Bay Carter’ın nefretine maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu bana sormalıydı. Bay Carter, bana karşı arkadaşça davranıyor gibi gözükmeğe bile zahmet etmiyordu. Ve insanların bunu fark etmelerine de aldırmış etmiyordu. Ben düşmana hizmet etmişim ve Bay Carter için bu, bana asla güvenilmemesi gerektiği anlamına geliyordu.

“Daha bu sabah size ne dedim ben? Hiçbiriniz beni dinlemediniz mi?”

Boş gözlerle suratına baktım. “Hayır, sana bir şey demedim Thallimar. Sen burada değildin, öyle değil mi?” O sırada Neriah geldi ve Isabel’in yanına oturdu. Bay Carter’ın gözleri Neriah’yı görünce resmen parladı. “Aramıza yeni katılanlar için sözlerimi bir kez daha tekrar edeyim. Gizliliği korumak adına beşiniz belli bir grup olarak etrafta dolaşmamaya dikkat etmelisiniz. İçinizden birinin dahi kimliği açığa çıkacak olursa *düşmanlarımızın...*” Duraksadı ve göz ucuyla bana baktı. “Düşmanlarımızın kimliklerinizi birer birer tespit etmeleri çok kolay olur.” Hâlâ imalı gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. “İyice anlaşıldı mı?”

“Hem de nasıl!” diye sertçe karşılık verdim. Sırt çantamı da alarak oradan uzaklaşmaya kararlıyım. Ama Bay Carter’ın sözleri tahmin ettiğinden daha çok sevindirmişti

beni. Ne de olsa Ethan'ın biraz önce bana söyledikleri bir hakaret değildi, Bay Carter da aynı uyarıda bulunmuştu.

Fakat yanlarından henüz uzaklaşmıştım ki gökyüzünden gelen tuhaf bir uğultuyla hepimiz kafamızı yukarı çevirdik. Ders zili çalıyordu, ama kimse oralı olmadı. Gökyüzünden gelen uğultu, kulakları sağır eden tiz bir sese dönüştü. Ethan beni kolumdan yakalayıp kenara çekti. “Dikkat et!”

Nereden geldiğini anlamadığımız bir ateş topu, etrafta çılgınlar gibi döne döne uçuyordu. Herkes çılglık çılgılığa sağa sola kaçışmaya başladı. Ateş topu ya da göktaş, artık her ne ise, aniden patlayıverdi. Cayır cayır yanan kaya parçaları okulun tepesine yağıyordu. Bazı parçalar yere çarpıyor, zeminde yarıklar oluşturuyor; bazılarıysa sağa sola savrulup, ateşten yollar çizerek yuvarlanıyordu.

Bir ateş parçası o kadar yakınımaya düştü ki sıcaklığın temimi ve saçlarımı sıyırıp geçtiğini hissettim. Tam o sırada Ethan, üzerime atladı. Neler olduğunu anlamadan saçımın alev aldığını fark ettim. Ethan elleriyle ateşi söndürmeye çalışıyordu. Durdurmak için onu bileklerinden yakaladım, ama çok güçlüydü ve ateşi tamamen söndürene kadar bırakmadı. Sonunda yere oturduk. Ellerine bakmaya çalıştım. Ethan hemen ellerini çekti. Gerçekten kötü yanmışlardı. Onun teninden, benimse saçlarımdan yayılan yanık kokusunu alabiliyordum.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu Isabel yanımıza gelerek. Matt de yanındaydı.

“Ethan’ın elleri yandı,” dedim.

Isabel, onun ellerini tuttu ve avuçlarını çevirdi. Ethan’ı hemen oracıkta herkesin gözü önünde iyileştirecekti! Her zamanki gibi Isabel’in duyguları mantığını ele geçiriyordu. Bazıları bunu bir cesaret örneği olarak görüyordu; fakat bence bu yüzden başı belaya girebilirdi.

“Bu kadar ortalıkta yapma Isabel,” dedim.

Sertçe bana döndü. “Bırakayım da acı mı çeksin? Öyle olmasını mı isterdin?” Sonra bir tarafı yanmış olan saçlarını gördü. “Bunu senin için yapmış belli ki.”

Keşke Ethan’ın, üzerime dikilen gözlerinin bu kadar bilincinde olmasaydım. Ne düşündüğünü tahmin etmeye cesaret edemiyordum. Bazen beynim otomatik olarak insanların aklından geçenleri okuyordu. Fakat şimdi bunu bilmemeyi tercih ederdim. Muhtemelen benim taş kalpli biri olduğumu ve onun acı çektiğini görmekten zevk aldığımı düşünüyor olmalıydı.

Isabel’in bir saniyelik bir dokunuşuyla Ethan’ın kıpkırmızı, su toplamış elleri pürüzsüzleşmeye başlayarak sonunda tamamen iyileşti. Ethan, ellerini bir iki kere silkeledi ve Isabel’e teşekkür etti. Bu arada saçımdaki ateşi söndürdüğü ve beni o ateş topunun düştüğü yerden çekip kurtardığı için ona hâlâ teşekkür etmediğim geldi aklıma.

Tuhaftır ki bir an için düşünce okuyabilen kişi sanki Ethan olmuştu. Gözlerimi ayaklarımdan çekip yüzüne baktığım zaman bana döndü. “Bir şey değil. O sırada en yakınımıdaki kişi sendin. Senin yerinde Carter olsaydı aynı şeyi onun için de yapardım.”